

vriskali so. Ljudje so zajokali od veselja, hiteli so po bregu v dolino. Bliže ko so prihajali, lepše je zvonilo.

»Kdo zvoní?« so trepetali.

Potem so se začudili.

Pod zvonikom je stal razbojnik Petron. Z rokami je poganjal dva zvonova, z nogo tretjega. Presrečen smehljal mu je napolnil obraz.

Ljudje se niso upali blizu. Bali so se ga.

Naenkrat je razbojnik izpustil zvonove. Obrnil se je za cerkvijo v breg, orožje je pa pustil kar ljudem. Napotil se je na vrh Ogrnika, zvonovi so pa kar sami peli, peli, peli...

»To je kaj čudno,« so rekli ljudje, »tak razbojnik — pa mu zvozi novi pojo kot nikomur izmed nas.«

Čez par dni so pa našli Petrona na Ogrniku. Prav na vrhu je ležal, tam, kjer je včasih rasla čudežna roža. Bil je mrtev in smehljal se je kot otrok...

ŽABA IN KAČA

J. VRBA

Žaba se je najedla muh, zlezla na breg in se raztegnila na soncu, da bi se ogrela. Žabe namreč vročina nikoli ne upeha, ker ima mrzlo kri. Zato ji je tudi najhujša vročina prijetna. In ko je tako ležala, je začela dremati. Nekaj časa je kimala — kar nekaj zašušti v bližini... To šuštenje jo je prebudilo — dvignila je glavo in odprla oči...

Groza jo je obšla...

Hipoma je stala pred žabo kača — bogve, odkod se je vzela.

Žaba se je zgrozila, mrzaj ji je šel po hrbtu in od strahu je kar otrpnila.

»Žaba, poglej mi v oči,« pravi kača.

In ko jo je žaba ubogala, neumnica, je kača udarila v smeh...

»Vidiš, kako si neumna!« je dejala kača in se smejala, da je kar sikala.

»To imaš od tega, ker si me poslušala! Kaj ne veš, da je vsakdo, ki pogleda kači v oči, izgubljen?«

Ko je žaba to slišala, se je spomnila, da jo je nekoč neka stara žaba svarila pred kačjim pogledom. Brž je hotela odskočiti, pa ni mogla. Noge so ji bile kakor lesene. Uvidela je, da ji res slaba prede...

Začela je torej prositi:

»Moja najdražja kačica, prosim te, nikar me ne pojej. Po bolezní sem in zato me je sama kost in koža. Danes sem snedla šele eno samo muho. Počakaj, da se vsaj nekoliko odebelim.«

Kača pa se je smejala, da je kar sikala...

»Vidiš!« je rekla, »ti si že danes jedla, jaz pa nisem ves teden imela grižljaja v gobcu. To nič ne dé, če si mršava, ostaneš mi vsaj dalje časa v želodcu!«

In preden je mogla žaba zacviliti, jo je kača popadla za gołtanec — in jo je počasi in slastno sukala vase...
